

[Ministeren for kulturelle anliggender]

dio er, som angivet ovenfor, ikke i besiddelse af oplysninger, hvorved det kan afgøres, om der er ansøgere, der har søgt i mere end én kommune. Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at en ansøger efter lovens ordning kun kan opfylde betingelserne for at få tilladelse i ét lokalområde, idet et flertal af den pågældende virksomheds bestyrelse skal have bopæl inden for området. Med respekt af lovens betingelser som f.eks. forbuddet mod network kan det ikke udelukkes, at to eller flere virksomheder, som f.eks. kan have fælles tilknytning til en hovedorganisation, får tilladelse i hver deres lokalområde. Forudsætningen vil da som nævnt være, at de hver for sig har en bestyrelse, hvor et flertal af medlemmerne har bopæl i det pågældende lokale område.

Spm. nr. S 1596

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (12/8 86) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren gennem et initiativ over for ministeren for offentlige arbejder søge at sikre, at fordelingen af frekvenser (til lokalradio) finder sted på en sådan måde, at der ved beslutningen om fordelingen tages hensyn til store byer med mange indbyggere og et stort antal interesserede lokalradioansøgere?«

Begrundelse

Ved fordelingen af frekvenser har Københavns kommune fået tildelt i alt tre frekvenser til fordeling mellem 39 ansøgere. Tidligere disponerede kommunen over fire frekvenser til i alt 15 lokalradiostationer. Det forekommer ikke rimeligt over for kommunens indbyggere, det nyligt nedsatte lokalradionavn og de mange interesserede ansøgere, at antallet af lokalradiostationer enten skal reduceres drastisk eller de sendetimer, der stilles til rådighed for den enkelte station, nedsættes til det mindst mulige.

Der må efter spørgerens mening kunne konstrueres en »nøgle«, der sikrer en retfærdig fordeling af de i forvejen for begrænsede frekvensmuligheder.

Svar (20/8 86):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Indledningsvis bemærkes, at diskussionen om sendemuligheder i Københavnsområdet – ligesom det er tilfældet med diskussioner andre steder i landet – belyser den omstændighed, at forhold, der har været gældende i forsøgsordningen, ikke nødvendigvis kan gælde i den permanente ordning, der skal fungere landsdækkende.

Efter loven om lokal radiovirksomhed foretages fordelingen af sendestationer af udvalget vedrørende lokal radio efter forhandling med post- og telegrafvæsenet.

Udvalgets medlemmer repræsenterer juridisk, teknisk og mediemæssig sagkundskab. Derudover er der til udvalget knyttet en tilforordnet fra post- og telegrafvæsenet.

Udvalgets afgørelser vedrørende fordeling af sendestationer er ifølge loven endelige i den forstand, at de ikke kan indbringes for nogen højere administrativ instans. Jeg kan således som minister ikke tage stilling til fordelingsspørgsmålene.

Jeg kan imidlertid oplyse, at udvalget har anmodet post- og telegrafvæsenet om på ny at vurdere sagen.

Spm. nr. S 1597

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/8 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvad er baggrunden for, at S-togspassagerer fra Husum til Hundige skal klippe én gang, mens passagerer fra Hundige til Husum skal klippe to gange, og finder denne specielle forskelsbehandling sted andre steder inden for DSB?«

Begrundelse

På baggrund af en henvendelse fra en passager på strækningen Hundige–Husum, som normalt ikke benytter denne linje, må det forekomme – mildest talt – ulogisk at komme i den situation at blive afkrævet en bøde på 150 kr. af DSB for ikke at have klippet to gange, især når den pågældende havde spurgt DSB-personalet, hvor mange klip der skulle foretages på udrejsen fra Husum til Hundige. Strækningen må vel antages at være lige lang, uanset hvilken vej man rejser.